

nými pracemi v domácnosti, t. j. takovými pracemi, jež s udržováním domácnosti bezprostředně souvisejí. Domácností pak rozumí se zařízení sloužící k ukájení životních potřeb fyzické osoby, — jakými jsou bydlení, stravování, péče o prádlo a šatstvo atd. Z toho plyne ovšem důsledek, že osoba právnická nikdy nemůže mítí svoji domácnost, t. j. zařízení, sloužící k jejímu bydlení, jejímu stravování, péči o její šatstvo a prádlo atd. Ale to samo o sobě není ještě rozhodujícím pro otázku v daném případě spornou. Neboť zásadně není nemyslitelno, že i právnická osoba zřídí určité zařízení, sloužící k ukájení svrchu uvedených potřeb fyzických osob. Zařízení to nebude pak ovšem domácností oné právnické osoby, ale bude domácností těchto fyzických osob. Osoby ženské, zaměstnané námezdně pomocnými pracemi, jež s udržováním takového zařízení, t. j. takové domácnosti bezprostředně souvisejí, jsou také pomocnicemi v domácnosti, poněvadž práce jejich je v podstatě stejná a i ona slouží k udržování domácnosti. Z ustanovení § 12 odst. 6 zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 Sb. nelze dovoditi, že by zákonodárce měl na mysli jen domácnosti, v nichž přímo zaměstnavatel, t. j. ten, na jehož vrub pomocnice práce koná, své životní potřeby ukájí, a že by tedy muselo jednati se o domácnost jeho, jak za to má žal. úřad, uváděje, že jen fyzická osoba může mítí domácnost, jak ji má na mysli § 12 odst. 6 cit. zák. Pro to není opory v cit. ustanovení, jež mluví prostě o pomocnicích v domácnosti a neuvádí, že by muselo jíti o domácnost, sloužící k uspokojení životních potřeb samého zaměstnavatele.

Z toho, co uvedeno, plyne, že žal. úřad nesprávně vyložil si zákon, jestliže vyslovil, že právnická osoba, v daném případě obec, vůbec, t. j. zásadně nemůže zaměstnávatí pomocnice v domácnosti, o nichž mluví § 12 odst. 6 cit. zák., a že již proto nelze osoby, o které jde, za pomocnice v domácnosti ve smyslu cit. normy považovati.

Následkem tohoto mylného právního názoru opomenul žal. úřad vyšetřiti, resp. zaujati stanovisko k otázce, zda chudobinec města Š., kde osoby, o které jde, byly zaměstnány, možno považovati za zařízení, v němž osoby tam umístěné uspokojují své potřeby bydlení, stravování atd., že tedy jde o jejich domácnost, a zda ony zaměstnankyně konají tam práce spojené s udržováním domácnosti osob v chudobinci umístěných, tedy práce, které pomocnice v domácnosti obyčejně vykonávají. Tyto nedostatky zaviněny byly nesprávným výkladem zákona a bylo proto nař. rozhodnutí zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.380.

Učitelstvo: * Neučiní-li učitel ucházející se o vypsané místo učitelské na veřejné škole národní v Čechách v konkursní lhůtě prohlášení o bezpodmínečném nastoupení místa v určenou dobu ve smyslu výnosu min. škol. ze 7. února 1924 č. 149.429/23 (Věstník VI. str. 98 z r. 1924), nelze z tohoto důvodu žádost jeho ponechatí mimo uvážení jakožto žádost náležitými doklady neopatřenou.

(Nález ze dne 23. června 1934 č. 13.190.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 10235/32.

Věc: Heřman P. v T. (adv. Dr. Jan Kohl z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (za zúč. Zikmunda P. v T. adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) o místo ředitele na občanské škole.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l, zatímní ředitel na I. občanské škole chlapecké v T., ucházel se o místo definitivního ředitele na této škole na základě konkursu, který vypsal ošv v Teplicích-Šanově dne 20. září 1930. Na vypsané místo byl však presentován ošv-em dne 5. prosince 1930 odborný učitel Zikmund P. v T. Zšr v Praze potvrdila tuto presentaci výnosem z 29. srpna 1931 s odůvodněním, že bylo šetřeno ustanovení čl. IV zák. č. 306/20 a prováděcích předpisů k němu vydaných min. škol. z 31. prosince 1920 č. 40.897, a že není ani jinak závady.

Proti cit. výnosu zšr-y podal st-l odvolání, kterému min. škol. nař. rozhodnutím nevyhovělo; min. potvrdilo rozhodnutí zšr-y s odůvodněním, že st-l ve své žádosti o předmětné místo nevyhověl předepsaným konkursním podmínkám, nepřipojiv k žádosti před uplynutím konkursní lhůty výslovné prohlášení o bezpodmínečném nastoupení služebního místa, takže zšr právem nepřihlédla k jeho žádosti jakožto konkursu nevyhovující, a že tedy jeho subj. právo dotčeno nebylo.

O stížnosti uvážil nss: — — — — —

Stížnost namítá, že žal. úřad nesprávně posoudil věc po stránce právní, vysloviv, že právem nebylo přihlíženo k žádosti st-lově proto, že nevyhověl konkursním podmínkám, nepřipojiv k ní výslovný závazek o bezpodmínečném nastoupení místa. Námitku tu shledal nss důvodnou.

Otázkou, tuto relevovanou, zabýval se již nss v nál. Boh. A 10.235/32, vysloviv tu právní zásadu, že, neučinil-li učitel, ucházející se o vypsané místo učitelské na veřejné škole národní na Mor., v konkursní lhůtě prohlášení o bezpodmínečném nastoupení místa v určenou dobu ve smyslu výn. min. škol. ze 7. února 1924 č. 149.429/23, nelze z tohoto důvodu žádost jeho ponechat mimo uvážení jakožto žádost náležitými výkazy neopatřenou ve smyslu 3. věty § 4 zák. ze 24. ledna 1870 č. 18 z. z. mor. Nález ten týkal se sice obsazení místa učitele na Mor. podle předpisů cit. právě mor. zák. z 24. ledna 1870 č. 18 z. z., dopadá však i na stejnou právní otázku v oblasti země České, neboť předpisy čes. zák. z 19. prosince 1875 č. 86 z. z. o právních svazcích učitelstva jsou v podstatě stejné a mají celkem též obsah, jako jim korespondující předpisy, platné pro oblast země Mor. Na názoru, vysloveném v cit. již nálezu, trvá proto nss i v daném případě. Reagovati sluší ještě na přednes, který učinil právní zástupce zúčastněné strany Zikmunda P. při veřejném ústním líčení v ten smysl, že vypsání konkursu, nebyvši st-lem vzato v odpor, nabylo moci práva, a že tudíž je st-l v uvedeném směru prekludován. V tom směru stačí uvést, že rozepsání konkursu nelze pokládati za opatření úřadu schopné právní moci, neboť nejde tu o výrok úřadu, kterým by se autoritativně deklaroval s konečnou platností buď obsah a objem sporných práv, anebo se určovala právní sféra stran, t. j. zakládala neb upravovala se jejich práva a povinnosti.

Vycházel tedy žal. úřad při svém rozhodování o odvolání st-lově z právně mylného nazírání. Bylo proto nař. rozhodnutí již z tohoto důvodu zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž bylo třeba, aby se nss zabýval dalšími námitkami stížností uplatňovanými.

Č. 11.381.

Pojištění nemocenské, invalidní a starobní:
 * **Nemocenské pojistné jest podle § 160 odst. 1 zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. platiti za 7 dnů za jedno týdenní pracovní období, vykonává-li pojištěnec práce aspoň 4 dny v týdnu, nebo jde-li o případ § 12 odst. 3 cit. zák.**

(Nález ze dne 26. června 1934 č. 2002.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 6480/27.

Věc: Okresní nemocenská pojišťovna v M. proti zemskému úřadu v Praze (za zúč. firmu C. v J. adv. Dr. Emanuel Musil z Prahy) o pojistné.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Třemi platebními výměry č. 1210 předepsala stěžující si okr. nem. pojišťovna firmě C. v J. pojistné nemocenské, starobní a invalidní za řadu zaměstnanců a za období od 28. března do 24. dubna 1929, od 28. listopadu do 31. prosince 1929 a od 1. ledna do 29. ledna 1930.

V odvoláních z těchto platebních výměrů namítala uvedená firma, že v odporu s ustanovením § 160 zák. č. 221/24 ve znění zák. č. 184/28 Sb. bylo jí předepsáno nemocenské pojistné za dny 1. dubna, 25. a 26. prosince 1929 a 1. ledna 1930, ačkoli se tyto dny v závodě nepracovalo a dělnictvo nemělo proto nároku na mzdu, na což firma také pojišťovnu předem upozornila.

Rozhodnutími z 29. ledna 1930, z 24. dubna 1930 a z 27. března 1930 okr. úřad v Mladé Boleslavi odvolání zamítl. Dalším odvoláním jmenované firmy však žal. úřad nař. rozhodnutími vyhověl, a zrušiv v odpor vzaté výměry, jakož i platební výměry pojišťovny, pokud jimi bylo předepsáno pojistné pro případ nemoci za dny 1. dubna, 25. a 26. prosince 1929 a 1. ledna 1930, rozhodl, že za tyto dny nemá býti nemocenské pojistné placeno z těchto důvodů: § 160 nemoc. zák. ve znění novely z 8. listopadu 1928 č. 184 Sb. nařizuje: Pojistné jest platiti za dobu, po kterou pojištěnec vykonával práce anebo služby povinně pojištěné a to za 7 dní za jedno týdenní pracovní období. Z tohoto ustanovení, jakož i z dalšího ustanovení téhož §u bod 2 lit. b) plyne zásada, že pojistné má se platiti pouze za dny skutečné práce. Jestliže totiž § 160 2. odst. lit. b) cit. zák. ustanovuje, že pojistné jest platiti za dobu, ve které pojištěnec nevykonával práci, ale měl nárok na mzdu, plyne z toho a contrario, že když nemá zaměstnanec nároku na mzdu, tedy pojistné za dobu nevykonávání práci nemá se platiti. Ze zásady, že pojistné má se platiti pouze za dny práce, řečený § stanoví výjimku, že na jedno týdenní pracovní období jest platiti za 7 dní. Při tom zákon blíže pojem »týdenní pra-